

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mráčky a soudců Faisala Husseiniho a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **R. A.**, zast. advokátkou Mgr. Alicí Jeziorskou, Svornosti 86/2, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7 – Holešovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, čj. OAM-929/ZA-ZA11-D02-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 12. 2023, čj. 18 Az 34/2023-70, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra rozhodlo dne 18. 9. 2023 o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nepřipustná. Zároveň tímto rozhodnutím žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je dle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Švýcarská konfederace.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem z 1. 12. 2023, čj. 18 Az 34/2023-70.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že v případě jeho nepřiznání hrozí, že bude přemístěn do Švýcarské konfederace. Takový postup by nepřiměřeně zasáhl do jeho práv. Samotná otázka setrvání žalobce v České republice je dle žalobce těžištěm celé žaloby. V opačném případě by mohla být žalobci způsobena závažná újma. Žalobce má za to, že pro řádný výkon práva na spravedlivý proces je podstatné, aby setrval v České republice. Přiznáním odkladného účinku nemůže dle jeho názoru dojít k zásahu do práv třetích osob a ani to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[4] Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný uvedl, že navrhuje, by jej NSS zamítl, neboť nejsou splněny zákonné podmínky pro vyhovění tomuto návrhu dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel totiž nekonkretizuje, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická nebo bagatelní.

[5] K věci NSS uvádí, že podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. je, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek přitom má mimořádnou povahu. Jde o výjimku ze zákonného pravidla a k jeho využití musejí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby takové okolnosti tvrdil a podrobně uvedl, proč mají kvůli nim být odloženy účinky pravomocného rozhodnutí. NSS nepřiznává odkladný účinek automaticky např. ani ve věcech správního vyhoštění cizinců (srov. rozsudek ze dne 5. 10. 2017, čj. 2 Azs 273/2017-19, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 58).

[6] Bylo na stěžovateli, aby konkrétně a podrobně vysvětlil, v čem a v jakém rozsahu jemu hrozící újma spočívá. Nic takového však stěžovatel neučinil. Buď totiž, a to především, pouze zdůrazňoval nutnost zachování jeho procesních práv (práva na spravedlivý proces) v souvislosti se setrváním na území České republiky po dobu trvání soudního řízení, nebo namítal, že nemá důvěru k úřadům Švýcarské konfederace (pakliže by soud návrh pojímal ke stěžovateli maximálně vstřícně, a tedy v souvislosti s celým textem stručné kasační stížnosti).

[7] K tomu NSS uvádí, že již opakovaně v minulosti vysvětlil, že obecně vyjádřený zájem na osobní účasti v soudním řízení a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku (blíže k tomu usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, body 57 až 59 a bod 61; toto usnesení překonalo též závěry starší judikatury, na kterou se odvolává stěžovatel). Zároveň stěžovatel nyní dostatečně netvrdí a nedokládá možnou újmu, která by spočívala v tom, že by byl nucen k návratu do země, která mu podle jeho názoru nezajistí plný rozsah procesních práv v azylovém řízení (srov. usnesení NSS z 12. 10. 2016, čj. 5 Azs 229/2016-20, k otázce přiznávání odkladného účinku v případě tvrzených systémových nedostatků v azylovém řízení země, do které má být žadatel přemístěn). Nadto tímto aspektem svého návrhu stěžovatel míří v prezentované podobě v podstatě již do věci samé. Přitom rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou předběžné. Soud v této fázi řízení nesmí rozhodovat o věci samé (tj. o důvodnosti kasační stížnosti).

[8] Jelikož tedy nebyly splněny zákonné předpoklady, NSS kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 12. ledna 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu